

[Statsministeren.]

søgte at bibringe Vælgerne før Landstingsvalget, men han har i Virkeligheden intet Sted Holdepunkt for denne Sigtelse for Hensynsløshed, medmindre han søger tilbage til sin egen Fortid, f. Eks. til Aarene 1927 og 1928. Dengang blev der ikke taget Hensyn, ikke mindste Hensyn til et ret talstærkt Mindretal, hverken naar det drejede sig om den urimelige Nedsækning eller den saakaldte Tugthuslov. Hos Regeringspartierne har det ærede Medlem imidlertid intet Holdepunkt for sin Antagelse, hverken i Udtalelser eller i Praksis; jeg har tværtimod Gang paa Gang opfordret til Samling og Samvirken om visse nationale og om vigtige økonomiske Spørgsmaal. Det er ikke fra Regeringspartierne, at Afvisning er sket, og jeg gentager, som allerede sagt ved Rigsdagens Aabning, at vi venter paa Rigsdagens Medvirken til Gavn for Landet og Befolkningen til Løsning af de vigtige Opgaver, som foreligger.

Det ærede Medlem Hr. Brorsen gav Udtryk for sin Bekymring paa Mindretallets Vegne ved at spørge, om man nu virkelig vilde gennemføre en Forfatning, hvorefter de 51 pCt. skal bestemme, medens de 49 pCt. ingen Verdens Ting har at skulle have sagt. Jeg maa sige, at ogsaa dette ærede Medlem opstiller Tingene paa en mærkelig Maade ligesom det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, der ikke vil anerkende, at man skal søge at overbevise hinanden. Begge de ærede Medlemmer maa imidlertid affinde sig med denne Selvfølgelighed; vi tilstræber ikke den Tilstand, som Venstres Ordfører frygter, og vi vil ikke skride til den fra Fortiden kendte Hensynsløshed over for Mindretal. Vi vil roligt forhandle om Sagerne, søge at overbevise ved saglig Forhandling. Saaledes er der handlet af mit Parti siden dets Barn-dom, de 2 Socialdemokrater i Rigsdagen i 1884 erklærede sig rede til at søge frem ad Forhandlingens og Overbevisningens Vej, og vi følger den samme Linie nu, da vi er blevet 100 Medlemmer i Rigsdagen. Det er netop Forudsætningen for parlamentarisk og demokratisk Virksomhed, det er under Diktatur, man ikke anerkender Forhandling og Bestræbelse for at overbevise — ikke under Demokrati.

Det ærede Medlem Hr. Brorsen, som nu nærer Frygt paa de 49 pCt. s Vegne, har ikke været saa følsom tidligere; da han paa kunstig Maade havde Magten, altsaa befundt sig i Gruppen paa de 51 pCt., havde han ikke mindste Medlidenhed med os, de 49 pCt., og jeg forstaa derfor for saa

vidt hans Frygt for Gengældelse — men han slipper! Hvis han vender tilbage til en fordragelig Forhandlingsform, som Venstre i en Del Aar har afløst med Magtbud, slipper han for Gengældelsen. Regeringen og Regeringspartierne indbyder altsaa til saglig Forhandling, og vi venter ikke, den vil blive mødt med Sabotage. Der vil blive meget hyggeligere for den Del af Medlemmerne, som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller kalder de anderledes tænkende, end der var for os, da vi var „anderledes tænkende“ i Fortiden. Der er ikke, som det ærede Medlem siger, trukket noget Jerntæppe for, men naturligvis vil Kursen blive ændret efter Vælgerens Afgørelser, saaledes som det ogsaa er paa-peget i Aabningstalen, og naturligvis maa Flertallet træffe Afgørelse, naar Forhandlinger er tilendebragt, thi som Regel er jo en Afgørelse paakrævet. Men dette er hverken Diktatur eller Hensynsløshed, det er den Vej, som det demokratiske System anviser, og den Vej har de to ærede Ordførere for Venstre og Det konservative Folkeparti betraget som den rette og lovlige, saa længe de havde Flertallet; nu maa de bøje sig, saaledes som vi gjorde det og gjorde det uden at raabe: Diktatur til dem, der benyttede sig af Flertallets Ret.

Naturligvis er det Hensigten at gennemføre Foranstaltninger, som ikke lod sig gennemføre, saa længe et Vælgermindretal besad et kunstigt Landstingsflertal. Den naturlige Demokratisering skal foregaa, nødvendige sociale Foranstaltninger skal gennemføres, og først og fremmest vil vor Opmærksomhed, som tidligere sagt, samle sig om at skaffe Beskæftigelse for den Befolkning, der af Tidens Forhold er afskaaret fra at søge Beskæftigelse uden for Landets Grænser. Der kan benyttes forskellige Midler for at formindske Arbejdsløsheden, men som Verdensforholdene er, maa alle erkende, at vi er henvist til at føre en økonomisk Politik, hvorunder alle Erhvervs- og Arbejder-Interesser søges varetaget. Naar Verdens toneangivende Magthavere foretager virkelige Kursændringer, skal vi naturligvis give Agt derpaa og være rede til nødvendige Omstillinger. Landet var imidlertid utvivlsomt bedre tjent med Samvirken i den økonomiske Politik og med Erhvervenes loyale, saglige Medvirkning i den administrative Del end med den evige Strid, som nu endog føres uden for Landets Grænser til Glæde og Gavn for Udlandet. Jeg tager det imidlertid som et godt Tegn, at Venstre og Konservative synes at have forladt Proklamationerne